

CREAȚII

Imaginația transpusă în cuvânt

Poezia este limbajul iubirii.

Tinere talente

POEZII

Marina Gherghel

Elevă, Colegiul Național „Costache Negri” Galați

Cafeaua dorului meu

„Ești asemenea unui bulgăre de humă”.
Ai mai auzit astfel de sintagme îndeletnicite, dragul meu?
Citindu-ți mintea, alături de cafeaua dorului tău,
Am început să te privesc,
Și să te înțeleg
Cum doar un chip feminin în a veșniciei îmbălsămare
Poate să o facă,
Numindu-te de tine... făuritor.
Un început
Care pentru viața ce am crescut-o cu arsură în atrii
Nu va putea avea un sfârșit.

Un sărut ca să-ți dovedesc acest lucru?
O, mult prea monoton.
Ție ți se cuvine cerul,
atâtea săruturi, atâtea stele.
Acum ori niciodată.
Și deja cafeaua s-a terminat.

Mozaic

Am să încerc să strâng rămășițele pe care mi le lasă inima.
Prea multe cioburi s-au trântit.
Trebuie refăcute!
Ca un mozaic pe piatra grea și aurie,
Ca un cântec fără note
Pe un portativ acut.
Trebuie reșezate
Pe culori, forme și sentimente
Ca să distingem binele de rău
Ca puzzle-ul să devină diafan.

Ideal

Voi rupe din timpul meu etern
Și flori cu miros de iasomie,
Ca să întregesc un anumit ideal.
Ce e idealul?

Acum stau culcată-n patul de amintiri
Și visez acest „ideal”
O strângere de mână,
Un sărut,
Un zâmbet, pura dragoste.
Când m-am trezit am zis că încă nu e real,
Eu nu am realitate.
E un basm
În care eu am împletit pe lângă
Lână ceva pur: dragoste.

Am rupt din timpul meu etern,
Acum miros flori pure de iasomie.
Îmi cânt cu gândul crezând că voi putea ajunge la ideea de
„IDEAL”.
Ce este idealul?

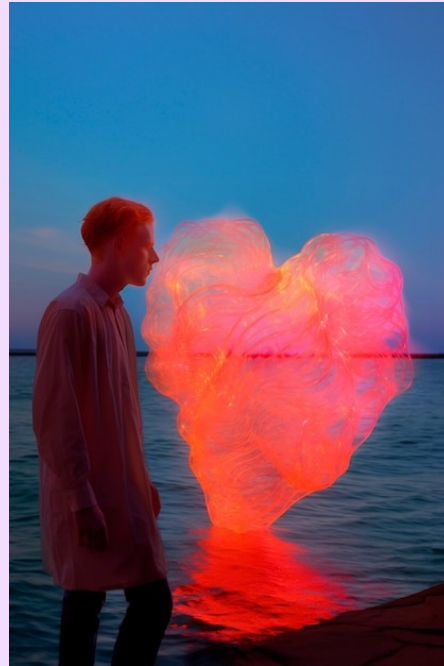
Inspirație

Uneori simt că nu mai am inspirație,
Că totul este un etern ce se scurge
La fel ca viața,
Ca timpul,
Ca un cântec abia auzit.

Prefer să mă plimb în această toamnă
bacoviană,
Așteptând o chemare,
Un cânt al acestui cuvânt: inspirație...
Să apară!
„Prefer să beau un ceai cu lămâie în
această plimbare!”
Dar... unde ne îndreptăm?

Este greu să cauți ceva ce vine
Doar când nu o chemi.
O neinvitată!
Valsează ore în șir cu speranța.
Oare va veni și rândul meu?
Nu contează cu cine dansez!

Este ciudat sentimentul.
Să mergi,
Să gândești cu o corabie de vise,
Un gând,
două,
poate uneori trei,
Despre cum să ai inspirație,
Să o capturezi.
Poate atunci nu ar mai pleca!
Poate atunci...

Baladă

În panteonul credinței alor tale cuvinte,
Mi-am așternut buna alegere
Am vrut să fiu acolo, știam asta.
Doar că tu erai doar un visător
ce pe stele le îmbracă
cu cuvinte dulci și înmiresmate.

Te strig pe nume,
doar să vii, să ajungi în al tău suflet.
Oh, dragul meu, vino la mine!
Fii ființa la care mă pot odihni,
iar pe pieptul tău să poposesc
cu un trandafir căzut,
pentru fiecare vorbă, gând ai vindecat.
„Te rog! Vino!”
Amândoi să coborâm scările dreptății.
Să ne uităm ochi în ochi
și să ne dăm seama că ne iubim mult prea pur.
Imposibil! Nu există cantitate în dragoste!

POEZII

Aurel Cârliig

Erai lângă mine...

Ți-am ascultat suspinul în amurg...
Am poposit un ceas
la poarta cuvintelor,
pentru o ceașcă de tandrețe.
M-am așezat cuminte
între pernele moi,
ce invitau la desfătare,
așteptând să adulmec
mirosul și aroma îmbietoare.
Am simțit o atingere,
ca o adiere,
în şuvițele de păr rebele.
Tresărind din căldura
atât de plăcută,
mi-ai atins curbura gâtului,
oprindu-te mai târziu
pe fruntea odihnită.
Erai lângă mine,
și-mi era bine!...
Savoarea atingerii
mi-a înprospătat simțurile
cu fiori dulci.

Pinterest.com

Noapte specială...

Este o noapte specială,
în care aş vrea
ca
iubirea
să fie prezentă în trup şi suflet,
în aerul pe care-l respirăm,
în care,
tot universul
să fie de acord cu dragostea noastră...
te iubesc
şi...
te doresc...
mi-ai spus
că
mă iubeşti
şi... mi-ai deschis poarta fericirii...
Nu voi încerca să te scot din minte,
pentru
că
vei fi mereu în inima mea...
Tot ce-mi doresc
e să fiu cu tine
şi
vreau să-ţi sărut ochii şi buzele,
să-ţi simt braţele cum mă cuprind,
să mă apropii de pieptul tău...
Să ascult iubirea,
să simt pacea fericirii,
să zbor cu tine departe,
pe un nor...
Să mă trezesc în fiecare zi lângă tine,
trupuri împletite în dragoste...
să te privesc
şi...
să-ţi spun
că...
te iubesc.

Tu ești visul meu

Primește dragostea mea ca pe un dar...
nu deosebit,
ci unic...
te iubesc cu toată puterea sufletului meu
şi...
cu tot ce am eu mai bun!
Totul pare un vis,
dar tu ești visul meu...
Am vărsat lacrimi în rugăciuni,
speranțe și rătăcirii,
crezând
că
sufletul meu
inundat de iubire
va putea să reverse, la rândul-i,
pentru altcineva,
abundența de iubire...
omul trebuie să iubească și să fie iubit...
este sensul suprem al unui om...
Din această cauză,
dragostea noastră este specială,
a fost motivată de viață,
a fost binecuvântată de Dumnezeu.
Cerem și dăruim dragoste...
eu așa sunt,
tu așa ești.

POEZII

Coca Coralia Drăgan

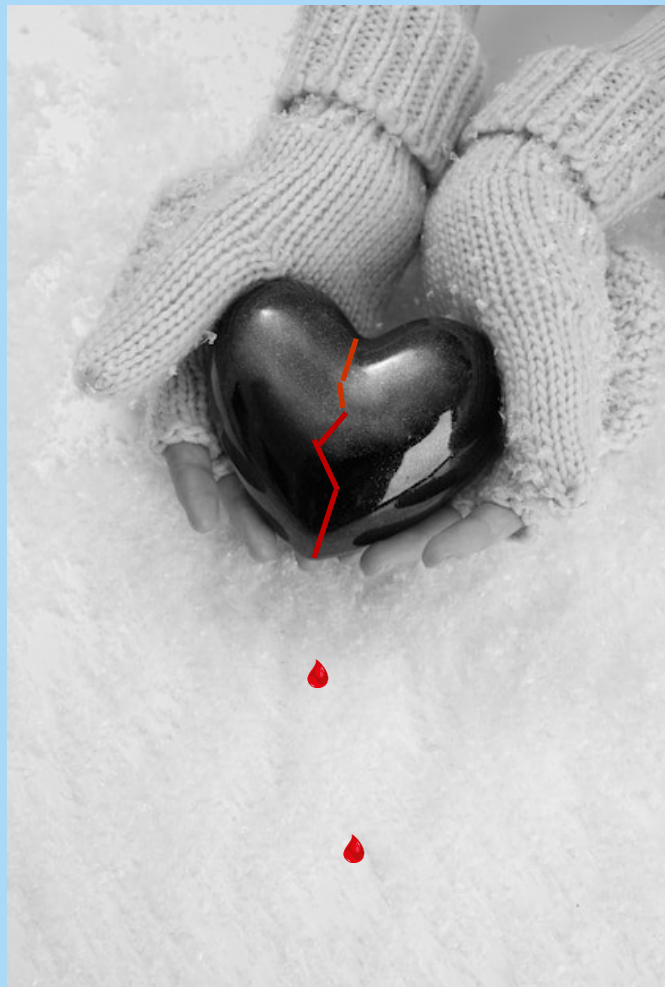
E încă iarnă

E încă iarnă pe pământ
sub ceru-albastru legământ,
în ochii tăi fără iubire
care țintesc spre zări străine;

E încă iarnă-n palma ta
ce a strâns bulgării de nea
din anotimpurile reci
în care vrei și tu să pleci;

În care zare-ai să te duci
să poți urca pe la răscruci
cărându-ți dorul înghețat
pe alt tărâm îndepărtat;

E încă iarnă pe pământ
sub stele și sub cerul sfânt,
cu doruri înghețate-n gând,
aisberguri iarna provocând.

Aroma de cafea

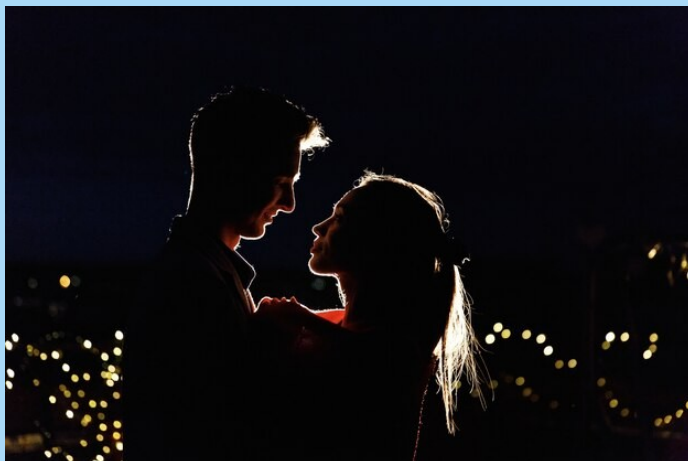
Iubitule, o nouă zi se arată
prin zorii dimineții
pictați la orizont

aroma de cafea
pătrunde-a mea ființă
nostalgice-amintiri

când lenevind
sorbeam cafeaua amândoi
privindu-ne ca doi copii majori

erau momentele cu care
debutam în noua zi când
nici nu bănuiam că se vor opri

dar s-a-ntâmplat și astăzi doar
visez în zorii noii dimineți
la tine și la aroma de cafea.

În umbra ta

Te-am privit cum dormi
și-am acoperit noaptea
să-ți fac lumină;

Te-ai trezit în zori
și-am rugat soarele
să te-ncălzească cu o rază;

Te-ai aventurat în viață
și ți-am așezat îngerul
pe cale, să te păzească;

Și-acum, când amurgul
se lasă, implor luna
să-ți ghideze pașii;

Și dacă vei mai visa la iubire,
îi voi șopti lui Cupidon
să te țintească cu al meu nume.

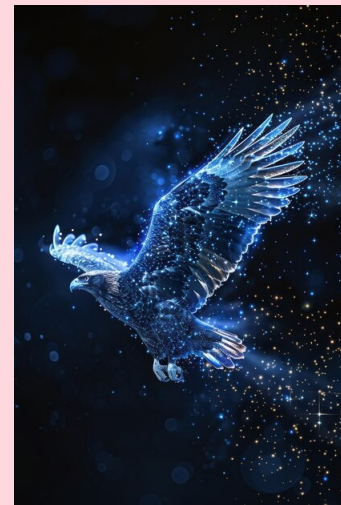

POEZII

Rodica Cernea

Ziua de azi

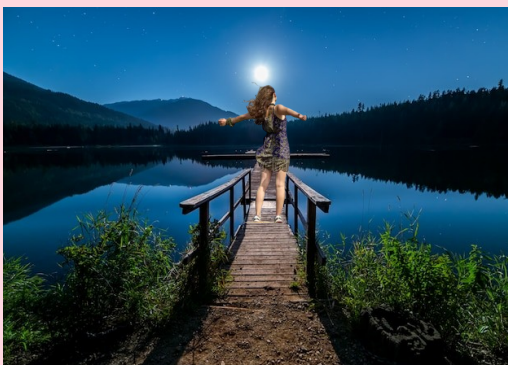
Când ziua de azi
călcă deja peste cea de ieri,
vreau să strâng între palmele mele
absolutul!
Dorința-mi e o acvilă ce zboară spre 'nalt,
scufundată mai apoi în vintrele clipei,
și naște pe cer o pădure de nuferi!
Simt cum în mine trăiește prezentul,
această pasăre mi-este crucea,
care mai poate s-alunge întunericul
ce mustește de praf, de silă și jale!
Tresare lumina-n scânteie și jar,
răsăritul soarelui înflorește peste lume,
o lacrimă de mir prelinsă pe obrazul uitării.

Bea-mă, pământ, și uită-mă-n clipa prezentă,
pelerină însetată de cuvânt și etern,
iarbă a fiarelor ce poate deschide
lacătul zilei care se cerne din 'nalturi!
Săgeți de lumină
răsărite-n penumbra nesecatelor nopți,
colivii unde păsările au uitat să mai cânte
stigmat dureros undeva pe obrazul pământ!
Maluri și râpe tapițate de copaci fantomatici,
ape călătoare brăzdând
vaduri spre adâncimile-albastre
dau zilei de azi
neasemuită splendoare!

O viață fără de țel!?

Vrăjită, sub suflarea divină
a unui nagaș fioros,
luna-și caută acum locul
pe-albastrul murdar al cerului.
Clopoței atârnați
de un ram de măslin
însoțesc scârțâitul peniței
pe o pagină care fusese albă cândva.
Mirosul apei
împroșcat de brațele-mi uscățive
se împletește
cu cel al ierbii deja putrezită
sub ploaia care nu mai contenește.
Un pian
e pus pe șotii
depănând povești duioși,
pe mătasea înserării
căzută peste noi,
atât de dizgrațios!
Grăbită e astăzi viața
ca și râul de pe munte,
care-și caută odihna
pe un prund uitat,
tot de ape cândva
devastat.
Goliciunea vieții
trăită fără de țel,
poate părea unora
elegantă
și plină de mister!?
Pentru mine
este ca aerul dimineților
lăptos și inert
care te înfășoară
precum un prosop folosit,
umed,
aspru
și tern!

Neliniște

Flacăra albă,
frumusețea lunii
taie întunecata noapte
ca lama unui cuțit bine ascuțit
risipindu-mi dorul de ducă.
Nu, nu este tăiș de cuțit,
ci doar un biet ochi de cerb
privind la slăbiciunea bătrâneții
cu teama de a nu muri
dincolo de pădurea lui.
Ca o floare de lotus
răsărită-n deșert
aștept de-o veșnicie
lacrima ploii să-mi ude neliniștea,
în timp ce-mi ridic fața arsă
spre luna care mă scaldă
în razele-i de argint.
Imensitatea mi se pare astăzi
măruntă ca o virgulă și
neînsemnată ca un strănut,
iar cântul neliniștii pare că are
un ritm monoton, șters
de o întregă generație de frunze
căzute din copacul vieții,
căutându-și neconținut locul
unde au înverzit cândva!
Se apropie zorii, o simt
și nu mi-i doresc.
Ei sunt strigoii care aruncă
o ceață lacomă și scârboasă
care se întinde cât vezi cu ochii,
agățând giulgiu lipicios
peste magia nopții,
peste mahmureala omenească.

Praf

Strat gros de praf
 s-a așternut peste amintirile
 și peste visele mele.
 Mirosea a lene,
 miros crud
 amestecat cu sudoare,
 bere și țigară,
 e mirosul tău
 pe țărnul nesfârșit al lumii,
 brațe puternice
 înfășurând ca o briză, trup
 sfâșiat de emoția regășirii.
 Peste toate,
 da,
 peste toate
 s-a așternut praful!
 Sălbăticia amintirilor suflă peste el
 în încercarea de a se regăsi.
 Amintirile mele
 nu știu zbura la înălțime,
 nu știu evita radarele,
 ele se înfig pieptiș în realitatea
 care nu le acordă credibilitate.
 Lasă dâre adânci în tot ce ating,
 așa au lăsat în/pe mine!
 Le-am memorat,
 poate așa le voi regăsi vreodată!
 Tânjeam și încă tânjesc după
 albastrul intens al ochilor
 în care mă puteam rătăci,
 precum într-o galaxie a universului,
 fără puțința de a mă regăsi vreodată,
 după gropița din bărbie,
 tezaur în care am îngropat nespuse vise,
 după mirosul,
 atingerea,
 lacrima de fericire
 care mi-a picurat pe suflet.
 Peste toate,
 da,
 peste toate
 s-a așternut praful uitării
 asta pentru voi,
 pentru mine
 este praful nevindecării!

Arșiță

Este o zi caniculară!
 Aerul miroase a foc,
 iar cerul este pârjolit, te doare,
 nu-l poți privi!
 Vâlvătaia încearcă asemenea tâlharilor
 tăria ferestrelor, doar, doar va reuși
 o intrare forțată în interior
 unde domnește stăpână răcoarea!
 Natura este îngenucheată,
 precum Sodoma și Gomora
 rugându-se pentru izbăvire.
 Ce zile!
 Ce nopți!
 Doar eu și soarele suntem o singură ființă,
 un singur trup, contopit
 într-o mare de căldură și lumină!
 Suntem Shiva și Parvati
 într-o îmbrățișare eternă,
 plutind în derivă dincolo de timp,
 dincolo de spațiu,
 dincolo de rațiune,
 pe voaluri de parfum de leandri.
 Dunărea,
 doar pe ea o accept să mă răcorească
 atunci când o doresc.
 Plutesc asemenea algelor pe suprafața ei,
 cu părul halou în jurul capului,
 brațe de meduză lenevind pe apă!
 Privesc luna roșie, uriașă,
 cu pleoapele ușor întredeschise,
 prin aerul îmbâcsit de fum,
 căldură și cenușă.
 Zilele ard,
 nopțile ard,
 universul arde și el
 acompaniat de un cor de sirene!

POEZII

Ing. Vasile Manole

FULG DE NEA

Când vin ninsori, iubita mea,
Privind la tine în extaz,
Aș vrea să fiu un fulg de nea
Ce te sărută pe obraz.

Simțind divina lui natură,
Va ști întreaga ta ființă,
De-a mea iubire, care-ndură
O prea năvalnică dorință.

Nu poți ascunde-un adevăr
Și îți cobori ușor privirea,
Îmbujorată ca un măr,
Încerci să tăinuiești iubirea.

Și-ncet, încet, îți faci curaj,
Mă iei de mână și zâmbești,
Trăiesc aieva un miraj,
Când recunoști că mă iubești.

Întinzi duios al tău obraz,
Ce îl sărut, iubita mea,
Și îmi răspunzi fără răgaz,
Gândind că sunt un fulg de nea.

EPIGRAME

Poezia la Galați

Se aude armonia
Pe a valurilor creste,
Fi'ndcă, iată, poezia,
Port la Dunăre ea este.

Meșterul

De o neglijență crasă
Când să-și facă meseria,
Ca instalator, nu-i pasă
De înfundă... pușcăria!

Biblică

Adam, un mare pofticios,
Când Eva i-a întins lui mărunul,
S-a repezit, impetuos,
De i-a rămas în gât cotorul!

Pățania unui fost gigolo

Cu soața când a fost la Mall
S-a întâlnit cu cineva
Ce i-a spus, dându-l de gol:
Eu te cunosc... pe undeva.

Strategie financiară

Vom scăpa de datorii,
Spune omul din popor,
Cunoscând și bucurii
Dacă exportăm umor.

La început e greu

Sunt femeii așa cuminți...
Pân' să facă o prostie,
Pe bărbați îi scot din minți
După care fac o mie.

Longevivii

În legendă au intrat
Ca și zeii din Olimp,
Viața i-a împiedicat,
De-aia n-au murit la timp.

Delicatesă

Ce deliciu e femeia
Spun gurmanzii între ei...
Ea la masă, de aceea,
Totdeauna-i felul trei!

Familială

Indiscretă, soacră-sa,
Singur cu a lui soție,
Niciodată nu-l lăsa,
Să nu facă vreo prostie.

Minciuna

A urcat pe culmi minciuna
Fi'ndcă ea, dintotdeauna,
Este-atâta de tenace,
Că din prost deștept te face.

De ce iubim amantele

În amor au duranță
Că seduc oricând bărbatul,
Cu atâta siguranță
Că-și pot da și doctoratul.

Hobby de pensionar

„Fluturașii” ce-i primim
Și-au pierdut a lor valoare,
De aceea-i folosim
Pentru-a face insectare.

Fotografal îndrăgostit

Ca să nu te pot uita,
Fi'ndcă tu-mi ești idealul,
Dă-mi, te rog, azi, poza ta,
Eu îți dau... originalul.

Planuri de viitor

Noi vom dezvolta cultura,
Spun cam mulți contemporani,
De găsim și editura
Care tipărește bani.

In Memoriam

Savin Zofot

Tossy Isofache

Clubul Drumetilor de Vârsta a Treia, DDV3, a rămas mai sărac prin plecarea la cer a unui OM deosebit!

Soț iubit și Prieten adevărat, SAVIN a lăsat în urmă iubire, respect, înțelepciune, prietenie și bunătate!

Amintește-ți!

Era prin 2016 când, citind în ziar că în România, la Galați, s-a deschis prima Universitate a Vârstei a Treia (U3A), nu am stat pe gânduri și ne-am înscris. Oameni noi, profesii diverse, un nou început și un adevăr: toți seniori!

Așa a început marea aventură în lumea cunoașterii. Îmi amintesc că la modulul de turism a fost invitat domnul Ion Nicolae (geograf, profesor la Universitatea din București), care ne-a vorbit despre Camino de Santiago, ne-a acaparat cu totul. A doua zi am devenit membrii fondatori ai Clubului DDV3. Așa l-am cunoscut pe colegul nostru, Savin Zofot. În afară de cursuri am început drumețiile, până am descoperit Via Transilvanica, ce ne-a unit ca echipă, ca prieteni.

Savin mereu mergea cu mașina pentru a ajunge la punctul de plecare și să ne care bagajele, ca apoi să se întoarcă să meargă cu noi pe traseu.

La Alba Iulia ne-am cazat, într-un apartament, familia Zofot, Elena și cu mine. Dimineața, când ne trezeam, găseam masa pusă și cafeaua aburindă.

Mereu atent, grijuliu cu toată lumea.

Traseul Lunca Ilvei – Tășuleasa Social a fost foarte greu, căldură sufocantă și rămăseserăm fără apă. Ne-am așezat să ne odihnim puțin, dar Savin a plecat în căutarea unei colege, deși era și el destul de obosit.

Câte amintiri!

La Predeal plecasem într-o drumeție fără capăt, ne-am rătăcit, urși prin zonă, ploaie torențială, teren alunecos și un câine ce ne avertiza întruna de pericol. Am hotărât să ne întoarcem și fiecare a urcat cum a putut, dar Savin a cărat-o efectiv pe Marcela, care avea o operație de șold.

Savin, mereu prin preajmă, mereu săritor, răbdător, tolerant, un OM deosebit.

De multe ori mergeam împreună pe Via Transilvanica, înaintea celorlalți (eram mai iuți de picior) și multe mi-a mai povestit de casa de la țară, de colegi de muncă, de prieteni, de nepoți... de multe ori împărțeam o eugenia sau o apă rămasă în rucsac.

Îmi mai amintesc și când am pornit în căutarea bornei DDV3, la Cugir, un drum de coșmar, cu urcuș abrupt, 40 de grade și să ne dăm seama că am greșit drumul. Savin, cu șapca lui albă, urca cu atâta ușurință și din când în când striga: „Hai, Tossy!”. El mergea în recunoaștere. Ro-Alert ne avertiza să părăsim zona că vine ploaie cu tunete, dar noi, nu și nu, ne propuseserăm să găsim borna cu orice preț. Ne-am întors și am luat-o în direcția opusă și, pe la jumătatea drumului Savin s-a întors pentru că nu a rezistat căldurii, iar noi ceilalți patru am ajuns la borna lângă care am îngenuncheat, apoi am revenit la mașină, pe ploaie, mulțumindu-le colegilor că ne-au așteptat.

Doamne, câte sunt de povestit!

Savin ne-a dus la Hațeg, la Murighiol, la rudele lui, unde am fost primiți cu mare căldură.

Am fost la Niculițel, la cules de vie, după care am plecat să urcăm la Cruce și, când mai aveam puțin până în vârf, a început un vânt atât de puternic, încât a trebuit să coborâm târâș-târâș pe fund, alături avându-l, bineînțeles, pe Savin.

Savin ne era alături, nu doar în drumeții. Participa, împreună cu Jeni, soția lui și colega noastră, un Om la fel de minunat, la activitățile grupului Fashion Crochet.

Așa se face că, la invitația Academiei Bunicilor din Brăila, am mers împreună și, după prezentare, am fost invitați în parc, pentru a cunoaște jocul de petanque. A doua zi Savin a comandat bilele și a confecționat cercurile, și așa s-a născut petanque și la Galați. Azi jocul a luat amploare, ajungând la un nivel profesionist.

Îmi amintesc o întâmplare hazlie când Savin ne ducea la Eforie Sud, la tratament. Pe drum îl oprește un polițist și Savin zice: „Nu vedeți că duc babele astea la spital? Sunt vai de capul lor”. Noi ne-am prins imediat și am început să ne văităm în așa hal încât săracul polițist ne-a lăsat să ne vedem de drum. După tratament a venit tot Savin să ne ia și parcă-l văd cum coboară din mașină cu un buchet frumos pentru Jeni - era 14 februarie - Ziua Îndrăgostiților.

Un gentleman manierat, elegant și tandru.

Ce ți-e și cu viața asta!

La ultima ieșire pe Via Transilvanica ne făcuserăm așa multe planuri și nici prin gând nu ne trecea că Savin, prietenul nostru, ne va părăsi.

15 Ianuarie 2025, ziua lui Eminescu, primeam vestea tristă, venită ca un trăsnet, că SAVIN s-a înălțat la cer.

A iubit mult viața, a plecat demn, lăsând în urma sa amintiri nemuritoare.

Năzdrăvanii i-au fost alături. Atâta lume, atâtea flori!

Dumnezeu să te odihnească, OM BUN!

Drumețele DDV3, amintește-ți mereu că SAVIN ne-a fost un bun coleg, un prieten adevărat, un OM deosebit!

Ne pleacă seniorii, câte unul, câte unul... Cei rămași să iubim viața și să îmbrățișăm fiecare clipă!

Boboteaza 2025 la Galați

Foto: Florin Mocanu

T5

Contactați-ne pe Facebook:
[www.facebook.com/TIMPUL SENIORILOR](http://www.facebook.com/TIMPUL_SENIORILOR)

**„Acordă-ți timp de iubit, de trăit, de gândit, de iertat...
Căci, până la urmă,
nu contează câți bani ai avut și ce haine ai purtat,
ci câte lacrimi ai șters, câte zâmbete ai provocat
și câte îmbrățișări ai oferit”.**

- Octavian Paler -

IANUARIE 2025